

Czwartek, 22 października 2020 r.

P9_TA(2020)0282

Przyszłość europejskiej edukacji w kontekście Covid-19

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 22 października 2020 r. w sprawie przyszłości europejskiej edukacji w kontekście COVID-19 (2020/2760(RSP))

(2021/C 404/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 165 i 166 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
 - uwzględniając art. 5 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) oraz Protokół (nr 2) w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności,
 - uwzględniając art. 14 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
 - uwzględniając międzyinstytucjonalną proklamację Europejskiego filaru praw socjalnych ⁽¹⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 30 września 2020 r. w sprawie utworzenia europejskiego obszaru edukacji do 2025 r. (COM(2020)0625),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 30 września 2020 r. pt. „Plan działania w dziedzinie edukacji cyfrowej na lata 2021–2027: Nowe podejście do kształcenia i szkolenia w epoce cyfrowej” (COM(2020)0624),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 1 lipca 2020 r. pt. „Europejski program na rzecz umiejętności służący zrównoważonej konkurencyjności, sprawiedliwości społecznej i odporności” (COM(2020)0274),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 17 stycznia 2018 r. w sprawie Planu działania w dziedzinie edukacji cyfrowej (COM(2018)0022),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 14 listopada 2017 r. pt. „Wzmocnienie tożsamości europejskiej dzięki edukacji i kulturze” (COM(2017)0673),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 kwietnia 2020 r. w sprawie skoordynowanych działań UE na rzecz walki z pandemią COVID-19 i jej skutkami ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie edukacji w erze cyfrowej: wyzwania, szanse i wnioski dotyczące kształtowania polityki UE ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 czerwca 2018 r. w sprawie modernizacji edukacji w UE ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając pytania do Rady i Komisji dotyczące przyszłości europejskiej edukacji w kontekście COVID-19 (O-000052/2020 – B9-0020/2020 i O-000053/2020 – B9-0021/2020),
 - uwzględniając art. 136 ust. 5 i art. 132 ust. 2 Regulaminu,
 - uwzględniając projekt rezolucji Komisji Kultury i Edukacji,
- A. mając na uwadze, że zgodnie z Europejskim filarem praw socjalnych dostęp do wysokiej jakości edukacji włączającej oraz do uczenia się przez całe życie jest podstawowym prawem człowieka i jest niezbędny do nabywania i utrzymania umiejętności, pełnego i aktywnego uczestnictwa w życiu społecznym oraz do zapewnienia skutecznego dostępu do zmieniającego się rynku pracy;
- B. mając na uwadze, że według danych UNESCO blisko 1,6 mld osób uczących się w ponad 190 krajach – tj. 94 % światowej populacji osób uczących się – ucierpiało z powodu zamknięcia instytucji edukacyjnych i szkoleniowych w szczytowym momencie kryzysu wywołanego pandemią COVID-19; mając na uwadze, że ponad 60 % osób uczących się na całym świecie nadal musi się mierzyć z negatywnym wpływem tego kryzysu na edukację; mając na uwadze, że w przypadku krajów o niskim dochodzie niecałe 25 % zapewniło pewną formę zdalnego nauczania; mając na uwadze, że w krajach najbardziej rozwiniętych dostęp do edukacji cyfrowej kształtował się na poziomie około 90 %, co oznacza, że 10 % uczniów nadal było pozostawionych w tyle ⁽⁵⁾;

⁽¹⁾ Dz.U. C 428 z 13.12.2017, s. 10.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0054.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2018)0485.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 28 z 27.1.2020, s. 8.

⁽⁵⁾ Brookings Institution, kwiecień 2020 r.

Czwartek, 22 października 2020 r.

- C. mając na uwadze, że na poziomie UE nadal istnieją poważne rozbieżności, przy czym w niektórych państwach członkowskich nawet 32 % uczniów nie miało przez kilka miesięcy dostępu do edukacji; mając na uwadze, że w przypadku wielu osób uczących się ten brak dostępu wynikał z braku urządzeń cyfrowych, niedostatecznych umiejętności cyfrowych lub występujących wcześniej problemów; mając na uwadze, że nawet gdy osoby uczące się miały dostęp do edukacji cyfrowej, często musiały uczyć się bez wsparcia ze strony nauczycieli, rówieśników lub domowników, niekiedy w niestabilnym środowisku domowym;
- D. mając na uwadze, że pandemia COVID-19 spowodowała prawdopodobnie najpoważniejsze w historii zakłócenia w światowych systemach kształcenia i szkolenia, stwarzając zagrożenie w postaci utraty możliwości uczenia się przez całe pokolenie uczniów, a także może zniweczyć dziesięciolecia postępu; mając na uwadze, że taka utrata możliwości uczenia się może w przyszłości oznaczać dla tego pokolenia niższe poziomy dochodów, a także mieć negatywny wpływ na wzrost wydajności pracy i na poziom konkurencyjności w odniesieniu do Unii jako całości; mając na uwadze, że to samo pokolenie czeka wejście na rynek pracy poważnie dotknięty kryzysem gospodarczym wywołanym przez pandemię COVID-19;
- E. mając na uwadze, że placówki edukacyjne odgrywają znacznie większą rolę społeczną i wychowawczą oraz mają wpływ na zdrowie fizyczne i psychiczne osób uczących się; mając na uwadze, że brak bezpośredniego kontaktu nauczycieli z uczniami często negatywnie wpływał na dobrostan i zdrowie psychiczne osób uczących się; mając na uwadze, że pandemia uwydatniła kluczową rolę, jaką nauczyciele odgrywają w edukacji i w społeczeństwie; mając na uwadze, że nauczyciele i pozostali pracownicy oświaty często byli nadmiernie obciążeni pracą, co wskazuje na potrzebę zapewnienia im większego wsparcia i okazania większego uznania za ich pracę;
- F. mając na uwadze, że kryzys przyspieszył przejście na cyfrowe uczenie się i pobudził innowacje w edukacji, takie jak zwiększenie możliwości e-uczenia się; mając na uwadze, że poczynione w ostatnich latach inwestycje w firmy zajmujące się technologiami edukacyjnymi przyczyniły się do rozwoju edukacji online i rozwiązań w zakresie e-uczenia się; mając na uwadze, że partnerstwa między przedsiębiorstwami a placówkami edukacyjnymi mają udział we wspieraniu innowacji w sektorze edukacji; mając na uwadze, że placówka edukacyjna powinna pozostać ostatecznym podmiotem decydującym o treściach edukacyjnych;
- G. mając jednocześnie na uwadze, że przyspieszone kryzysem nagłe przejście na masowe e-uczenie się i nauczanie na odległość ujawniło ogromne luki w kształcie i sposobie realizacji polityki w zakresie edukacji cyfrowej zarówno w Unii Europejskiej, jak i w poszczególnych państwach członkowskich; mając na uwadze, że kryzys ukazał również potrzebę większej współpracy i koordynacji między państwami członkowskimi, jeśli chodzi o politykę w dziedzinie kształcenia i szkolenia;
- H. mając na uwadze, że do tej nagłej transformacji cyfrowej doszło w sytuacji, gdy 43 % Europejczyków nie ma podstawowych umiejętności cyfrowych⁽⁶⁾; mając na uwadze, że istnieje bezpośredni związek między tym, w którym państwie członkowskim ludzie żyją i miejscem ich zamieszkania w danym państwie członkowskim, ich statusem społeczno-gospodarczym, wiekiem, dochodem, poziomem wykształcenia i zatrudnieniem z jednej strony a poziomem ich umiejętności cyfrowych z drugiej strony; mając na uwadze, że transformacja cyfrowa i wykorzystanie nowych technologii mają wpływ na rynek pracy, ponieważ wymagają wyższego poziomu umiejętności cyfrowych;
- I. mając na uwadze, że pandemia stwarza okazję do ponownego przemyślenia przyszłości edukacji;
- J. mając na uwadze, że celem Komisji jest ustanowienie do 2025 r. europejskiego obszaru edukacji;
- K. mając na uwadze, że porozumienie polityczne osiągnięte przez Radę Europejską w sprawie wieloletnich ram finansowych (WRF) na lata 2021–2027 oznaczałoby poważne cięcia we flagowych programach edukacyjnych, takich jak Erasmus+; mając na uwadze, że Parlament wielokrotnie wzywał do ustalenia ambitnego budżetu dla programów związanych z edukacją; mając na uwadze, że obecny kryzys gospodarczy nie powinien prowadzić do cięć w wydatkach publicznych na edukację;
- L. mając na uwadze, że zgodnie z zasadą pomocniczości polityka edukacyjna wchodzi w zakres wyłącznych kompetencji państw członkowskich, a Unia odgrywa w tej dziedzinie rolę wspierającą i koordynacyjną;
1. wyraża uznanie dla kreatywności i zaradności instytucji edukacyjnych i szkoleniowych, w szczególności ich kadry nauczycielskiej i edukacyjnej, a także uczniów i ich rodziców w procesie dostosowywania się do e-uczenia się i nauczania na odległość, przede wszystkim w świetle szybko zmieniających się okoliczności i niepewnych czasów; z uznaniem przyjmuje również dawane przez obywateli, społeczeństwo obywatelskie i organizatorów kształcenia pozaformalnego pozytywne przykłady dostosowywania ich praktyk edukacyjnych i opracowywania inicjatyw, które umożliwiły

⁽⁶⁾ Indeks gospodarki cyfrowej i społeczeństwa cyfrowego, 2019 r.

Czwartek, 22 października 2020 r.

kontynuowanie nauczania; wzywa do zwiększenia starań na rzecz poprawy widoczności skutecznych inicjatyw i rozwijania ich na większą skalę oraz promowania najlepszych praktyk we wszystkich sektorach edukacji; wzywa Komisję do zapewnienia platformy dla państw członkowskich służącej do wymiany dobrych praktyk oraz do szukania w tym zakresie możliwości dla nowych inicjatyw, takich jak utworzenie europejskiego e-universytetu (European Online University);

2. podkreśla jednak, że taka nagła transformacja cyfrowa w dziedzinie kształcenia i szkolenia ujawniła również przepaść cyfrową, jeśli chodzi o dostęp do infrastruktury i urządzeń cyfrowych, jakość nauczania online i umiejętności uczniów, nauczycieli i szkoleniowców;

3. ubolewa nad tym, że w Europie nadal są uczniowie i studenci, którzy nie mają dostępu do edukacji cyfrowej; ponownie zwraca uwagę na potrzebę poprawy łączności na poziomie europejskim, w szczególności na obszarach wiejskich i oddalonych, oraz zwiększenia dostępu do urządzeń cyfrowych; wskazuje na najnowocześniejsze innowacje w Europie w dziedzinie komputerów, tabletów i oprogramowania do celów edukacyjnych;

4. wyraża zaniepokojenie lukami w umiejętnościach cyfrowych wśród nauczycieli i uczniów, które to luki utrudniają efektywną edukację cyfrową; przypomina w związku z tym, że konieczne są inwestycje w poprawę umiejętności i w możliwości rozwoju zawodowego dla nauczycieli i szkoleniowców w całej Europie w celu dopilnowania, by nie tylko posiadali oni umiejętności cyfrowe, lecz także potrafili nauczać tych umiejętności; wskazuje na wartość mobilności nauczycieli i dzielenia się wiedzą jako podstawowego narzędzia w tym zakresie oraz wzywa Komisję do dalszego wspierania tego typu działań;

5. zwraca uwagę, że kryzys w różnym stopniu dotknął poszczególne sektory kształcenia i szkolenia, przy czym instytucje szkolnictwa wyższego często były w lepszej sytuacji dzięki istniejącej infrastrukturze, dostępnym zasobom i doświadczeniu w stosowaniu narzędzi cyfrowych; podkreśla, że w przypadku wczesnej edukacji, edukacji szkolnej, kształcenia i szkolenia zawodowego, edukacji dorosłych i kształcenia pozaformalnego zakłócenia były bardziej dotkliwe, a także wzywa do podejmowania dalszych starań w celu zapewnienia w tych sektorach efektywnego nauczania na odległość; przypomina w tym względzie o potrzebie odpowiedniego wsparcia finansowego;

6. wzywa Komisję, aby zgromadziła, oceniła i opublikowała pochodzące z państw członkowskich dane dotyczące wpływu pandemii na udział osób uczących się w zdalnej edukacji, ze szczególnym uwzględnieniem obszarów, na których udział w takiej edukacji był niemożliwy ze względu na brak dostępu do technologii cyfrowych; wzywa ponadto Komisję do gromadzenia danych na temat umiejętności cyfrowych posiadanych przez nauczycieli w państwach członkowskich;

7. z niepokojem zauważa, że luki w edukacji cyfrowej pogłębiły istniejące nierówności – zarówno w państwach członkowskich, jak i między nimi – i w nieproporcjonalnym stopniu miały wpływ na osoby, które już znajdowały się w niekorzystnej sytuacji społecznej bądź ekonomicznej lub borykały się z innymi problemami, na osoby mające trudności w uczeniu się i osoby z niepełnosprawnościami, a także na osoby z innych grup szczególnie wrażliwych lub mniejszościowych; podkreśla, że wyeliminowanie tej przepaści cyfrowej stanowi absolutny priorytet;

8. przypomina ponadto o kluczowej roli społecznej odgrywanej przez szkoły i inne placówki edukacyjne, na przykład w zapewnianiu dostępu do regularnych posiłków i wsparcia wychowawczego; podkreśla negatywny wpływ środków izolacji na zdrowie psychiczne i dobrostan osób uczących się oraz stres towarzyszący ocenianiu, klasyfikowaniu i izolacji od rówieśników;

9. z zadowoleniem przyjmuje zatem starania pracowników sektora edukacji i państw członkowskich mające na celu dopilnowanie, aby bezpośrednia nauka w szkole mogła zostać wznowiona w otoczeniu zabezpieczonym przed COVID-19; wzywa wszystkie państwa członkowskie, aby podejmowały działania niezbędne do tego, by zagwarantować bezpośrednią naukę w szkole dla wszystkich osób; uznaje wyzwania nieuchronnie towarzyszące ponownemu otwieraniu placówek edukacyjnych oraz ubolewa nad brakiem koordynacji lub wymiany najlepszych praktyk na poziomie europejskim; wzywa Komisję i państwa członkowskie do ścisłej współpracy w celu minimalizacji zagrożeń dla zdrowia pracowników i osób uczących się oraz maksymalizacji szans na kontynuację edukacji bezpośredniej; uważa przy tym, że w przypadku ponownego wprowadzenia środków izolacji instytucje edukacyjne muszą być odpowiednio wyposażone w celu zapewnienia wszystkim osobom uczącym się wysokiej jakości cyfrowego uczenia się oraz w celu zajęcia się kwestiami zdrowia psychicznego i dobrostanu tych osób we współpracy z rodzicami i innymi właściwymi zainteresowanymi stronami;

10. podkreśla, że nierówności społeczne i edukacyjne często mają początek we wczesnym dzieciństwie i zazwyczaj pogłębiają się w wieku dorosłym, ponieważ niższy poziom wykształcenia oznacza najczęściej gorsze perspektywy zatrudnienia, co z kolei zwykle ogranicza dostęp do szkoleń w miejscu pracy i do możliwości rozwoju;

Czwartek, 22 października 2020 r.

11. wyraża zaniepokojenie uwypakowanym przez kryzys różnym poziomem analfabetyzmu cyfrowego, kiedy to wiele osób ma trudności z podstawową ochroną danych w internecie, cyberbezpieczeństwem oraz z umiejętnym korzystaniem z informacji; podkreśla w tym kontekście szczególnie problem związany z dezinformacją i fałszywymi informacjami; podkreśla, jak ważne jest nauczanie podstawowych umiejętności cyfrowych i umiejętności korzystania z informacji w ramach podejścia opartego na rzeczywistym uczeniu się przez całe życie, oraz zwraca uwagę na konieczność poprawy dostępu do nauczania umiejętności cyfrowych dla osób starszych i osób z grup defaworyzowanych; wzywa do podejmowania szeroko zakrojonych inicjatyw europejskich w zakresie umiejętności cyfrowych i do włączenia ich do zmienionego Planu działania w dziedzinie edukacji cyfrowej;

12. jest zdania, że główną nauką, jaką należy wyciągnąć w związku z zaistniałym kryzysem, jest konieczność uwzględnienia kwestii włączenia i równych szans, zarówno z punktu widzenia dostępu, jak i jakości, jako głównych elementów w przyszłej unijnej polityce w dziedzinie kształcenia i szkolenia;

13. podkreśla, że kryzys ukazał potrzebę wielopodmiotowego i współtwórczego podejścia do polityki edukacyjnej, z uwzględnieniem nauczycieli i szkoleniowców, osób uczących się, organizatorów kształcenia i szkolenia pozaformalnego, rodziców, przedsiębiorstw, społeczeństwa obywatelskiego, związków zawodowych i władz lokalnych, zarówno jeśli chodzi o kształt tej polityki, jak i jej realizację; przypomina, że uczenie się ma miejsce w warunkach formalnych, pozaformalnych i nieformalnych oraz że kształtowanie polityki musi być zorientowane na podejście zakładające tak różne formy uczenia się;

14. wyraża przekonanie, że kryzys daje możliwość głębokiej refleksji nad przyszłym kierunkiem polityki w dziedzinie kształcenia i szkolenia oraz jej miejscem w szerszym zakrojonym programie odbudowy po pandemii; podkreśla kluczową rolę, jaką edukacja odgrywa w transformacji ekologicznej i cyfrowej; przypomina, że w Europejskim Zielonym Ładzie uznaje się kluczową rolę szkół, instytucji szkoleniowych i szkół wyższych we wprowadzaniu zmian;

15. uważa ponadto, że nadszedł właśnie czas na ponowne przemyślenie i zmodernizowanie programów i metod nauczania oraz zwiększenie tempa zmian; zachęca państwa członkowskie, aby wdrażały cyfryzację i innowacje oraz w sposób inteligentny i zorientowany na osoby uczące się wprowadzały w swoich systemach kształcenia i szkolenia nowe i powstające technologie, takie jak sztuczna inteligencja, blockchain, rozwiązania w zakresie nauczania adaptacyjnego i gamifikacja; podkreśla, że należy zbadać wpływ innowacyjnych technologii w edukacji oraz propagować przykłady najlepszych praktyk na poziomie europejskim; przypomina o znaczeniu prawnych i etycznych zasad leżących u podstaw własności intelektualnej w kontekście cyfrowych treści edukacyjnych; podkreśla, że wykorzystanie technologii cyfrowych należy włączyć w proces edukacji już od wczesnego wieku pod odpowiednim nadzorem osób dorosłych i specjalistów oraz z poszanowaniem najwyższych standardów ochrony danych i praw autorskich;

16. podkreśla, że bezpośrednie relacje nauczycieli z osobami uczącymi się są niezastąpione oraz że tylko bezpośrednia nauka w szkole może w sposób efektywny zapewniać nabywanie umiejętności interpersonalnych i społecznych; uważa zatem, że chociaż pandemia prawdopodobnie zwiastuje przejście na bardziej hybrydowy model edukacji, który łączy bezpośrednią naukę w klasie z rozwiązaniami w zakresie e-uczenia się, bezpośrednia nauka w szkole musi pozostać głównym elementem kształcenia i szkolenia; przypomina o znaczeniu nauk humanistycznych i jest zdania, że są one niezbędne jako uzupełnienie dla STEAM i umiejętności w zakresie przedsiębiorczości;

17. jest zdania, że lepsza współpraca i koordynacja między państwami członkowskimi oraz bardziej ambitna unijna polityka w dziedzinie kształcenia i szkolenia poprawiłyby skuteczność reakcji na kryzys wywołany pandemią COVID-19, oraz wzywa Unię do odgrywania aktywniejszej roli w koordynowaniu przyszłych działań;

18. wzywa zatem Komisję, aby zaproponowała ambitne ramy dla przyszłej europejskiej polityki edukacyjnej, które pozwolą przekształcić europejski obszar edukacji z luźnej wizji opartej na ogólnych zasadach w konkretny program prac z zestawem wymiernych celów obejmujących urzeczywistnienie w Unii najpóźniej do 2025 r. automatycznego wzajemnego uznawania kwalifikacji, dyplomów i okresów nauki za granicą; wzywa Komisję, aby przyjęła również ambitne podejście do zaktualizowanego Planu działania w dziedzinie edukacji cyfrowej poprzez przejście od zbioru odmiennych działań do w pełni rozwiniętej strategii na rzecz umiejętności cyfrowych i cyfrowej edukacji; apeluje do Komisji, aby w sposób aktywny angażowała Parlament na wszystkich etapach kształtowania polityki;

19. jest zdania, że przyszła europejska polityka edukacyjna musi bazować na wspólnych ramach polityki, które zapewnią wzajemne uzupełnianie się właściwych inicjatyw politycznych – takich jak europejski program na rzecz umiejętności, europejski obszar edukacyjny, Plan działania w dziedzinie edukacji cyfrowej, gwarancja dla młodzieży i gwarancja dla dzieci – oraz wspieranie przez te inicjatywy jasnych ogólnych celów polityki; uważa, że wymiar edukacyjny musi stanowić część dialogu z obywatelami, przykładowo w ramach przyszłej konferencji w sprawie przyszłości Europy;

Czwartek, 22 października 2020 r.

20. zwraca uwagę, że postęp w kierunku europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego znajduje się na znacznie bardziej zaawansowanym poziomie niż podobne procesy w innych sektorach edukacji; wzywa zatem Komisję do skoncentrowania większych wysiłków na innych sektorach edukacji, w szczególności na wczesnej edukacji, edukacji szkolnej, edukacji dorosłych i na kształceniu i szkoleniu zawodowym, poprzez podejście oparte na uczeniu się przez całe życie;

21. przypomina, że program Erasmus+ to podstawowy instrument finansowania wspierający tworzenie europejskiego obszaru edukacji; podkreśla wartość narzędzi, które opracowano przy wsparciu z programu Erasmus+ w celu tworzenia i wymiany zasobów edukacyjnych, przykładowo poprzez eTwinning, oraz w celu rozwoju modułów szkoleniowych dla nauczycieli, przykładowo poprzez europejską platformę internetową dla szkół „School Education Gateway”; uważa, że tego rodzaju narzędzia powinny być rozwijane na większą skalę, lepiej finansowane i aktywnie promowane w ramach społeczności edukacyjnej, aby mogły w realny sposób zmieniać nauczanie online i e-uczenie się; przypomina swoje wsparcie dla programu Erasmus+ w celu uzupełnienia mobilności, a nie jej zastąpienia, uczeniem się w środowisku wirtualnym i narzędziami współpracy; wskazuje na wartościowy wkład wielu zaproponowanych przez Parlament i związanych z edukacją projektów pilotażowych i działań przygotowawczych oraz wzywa do uwzględniania udanych projektów pilotażowych i działań przygotowawczych w polityce i programach;

22. podkreśla ponadto, że inicjatywy dotyczące centrów doskonałości zawodowej, DiscoverEU i europejskich szkół wyższych mogą wnieść wkład w realizację europejskiego obszaru edukacji; ubolewa jednak, że zgodnie z wnioskiem Komisji z maja 2020 r. w sprawie rewizji WRF – dodatkowo uszczuplonych przez Radę Europejską w lipcu 2020 r. – pozbawia się program Erasmus+ funduszy niezbędnych do tego, by móc realizować te flagowe inicjatywy w sposób, który nie miałby wpływu na główne elementy programu, w szczególności na zwiększenie możliwości mobilności edukacyjnej i zapewnienie bardziej włączającego charakteru tego programu;

23. wskazuje, że polityka edukacyjna może być wspierana z szeregu unijnych programów finansowania; wzywa Komisję do przyznawania pierwszeństwa inwestycjom ukierunkowanym na infrastrukturę cyfrową i urządzenia cyfrowe dla placówek edukacyjnych i osób uczących się, aby umożliwić nauczanie na odległość i e-uczenie się, ze szczególnym uwzględnieniem urządzeń cyfrowych i dostępu do internetu na obszarach oddalonych i wiejskich; podkreśla, że do tego celu należy wykorzystać instrument „Łącząc Europę”, Instrument na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności oraz Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego;

24. podkreśla, że wysokiej jakości systemy edukacji stanowią podstawę globalnej konkurencyjności UE, oraz przypomina, że dobrze funkcjonujące systemy kształcenia i szkolenia wymagają wysokiego poziomu inwestycji publicznych; podkreśla w tym kontekście, że ambitne strategie polityczne, którym brakuje odpowiedniego finansowania, nie są wiarygodne; wyraża głębokie ubolewanie w związku z tym, że wśród programów podlegających cięciom budżetowym w ramach porozumienia politycznego w sprawie kolejnych WRF osiągniętego podczas lipcowego posiedzenia Rady Europejskiej znajdują się w szczególności te programy, które wspierają politykę w dziedzinie kształcenia i szkolenia – zwłaszcza Erasmus+, „Horyzont Europa” i Europejski Fundusz Społeczny Plus; ponawia swój apel, aby budżet programu Erasmus+ został zwiększony trzykrotnie w porównaniu z budżetem przewidzianym w WRF na lata 2014–2020; wzywa państwa członkowskie do ambitnego wykorzystywania środków dostępnych w ramach planu odbudowy, aby stymulować inwestycje w sektorze edukacji; zachęca państwa członkowskie do znacznego zwiększenia wydatków publicznych na edukację;

25. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz rządóm i parlamentom państw członkowskich.
